

Η ΧΕΛΙΔΩΝ

I

Ποία καρδιά τεταπεινωμένη εἰς τὴν ἐμφάνισίν σου δὲν θὰ σκιρτήσῃ, ὡ χελιδῶν, καὶ ποία θλίψις ἀναρὰ δὲν θὰ διαλυθῇ εἰς χλιαροὺς καὶ εὐδεις ἀτμούς γλυκείας ἀνακουφίσεως; Ἄγγελιαφόρος τοῦ ἔαρος, ἦλθες ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς Ἀφρικῆς ἵνα παραστῆς εἰς τὸ τερπνὸν θέαμα τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως. Τὸ μικρὸν σου ἄσμα ἐξεδίωξε τὸν φοβερὸν καὶ ἀπηνῆ καὶ ἀγριομέτεπον χειμῶνα καὶ κατήνασε τὰ ὀλέθρια τῶν στοιχείων πάθη. Οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ ὕδατα ἐπανέλαβον ἤρεμον ὑπαρξίν, ἤρεμον κίνησιν, ἤρεμον μορφήν καὶ ἐκ τῆς συμφιλίωσης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἐξῆλθεν ἡ μυστηριώδης ἁρμονία, ἣν ἀκούει πᾶσα ἄνωμος συνειδήσις ἐκ τῶν λίθων, ἐκ τῶν δένδρων, ἐκ τῶν ὑδάτων, ἐκ τῶν δασῶν καὶ ἐκ τῶν σπηλαίων. Οἱ στάχεις τῶν ἀγρῶν σὲ ἤκουσαν, μικρὰ χελιδῶν, καὶ ἐξεπήδησαν θαρραλέοι ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς καὶ τὰ βότανα τῶν ὑρέων εἶπον «ὡς τιμήσωμεν ἀναθάλλοντα τὴν χελιδόνα». Αἱ ἀμυγδαλαὶ, αἱ συκαμινεαὶ ἐκόσμησαν τοὺς ξηροὺς αὐτῶν κλώνας μὲ πρασίνοὺς ἰάνθους καὶ αἱ λεπτοφυεῖς τῶν παντοίων ἀνθέων ρίζαι ἤρξαντο μεταδίδουσαι εἰς τὰ τρυφερὰ καὶ εὐθραυστα τελέχη τὸν ἀθάνατον χυμὸν τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐδίας· ὑπὸ τὸ πτερύγισμά σου, ἐράσμιον πτηνὸν, ἡ γῆ ἢ τέως αὐχμηρὰ καὶ σκυθρωπῆ, ἀνέδωκεν εὐρυτάτην ἀναλαμπὴν μειδιάματος. Πανταχοῦ χρώματα, πανταχοῦ σχήματα, πανταχοῦ μορφαί· καὶ αὐτὸς ὁ ἄδυτος καὶ ἀνεξερευνήτος ὄριζων ἐξηγλαίσθη φαινώδης καὶ διεσαφηνίσθη ἐνώπιον τοῦ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ, ὡσεὶ ἦτο τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἄλφα-βήτου. Μικροσήμερον ἐντομα, ἀφανεῖς τῆς φύσεως λειτουργοὶ, ἐξῆλθον ἐκ τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν ἐνδιδαιτημάτων καὶ περιβοησοῦσαν ἐντὸς τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτῶν κόσμου περὶ ἐφημερωτάτας ἀσχολίας, ζητοῦντα καὶ αὐτὰ τροφήν καὶ ἡδονὴν παρὰ τοῦ κοινου δημιουργοῦ. Εὐτυχῆς ἡ καρδιά ἣν ὁ βίος δὲν ἐμάρανε καὶ ἡ ἀχαριστία δὲν ἐσκήληρυνεν, ὥστε νὰ ἀναισθητῆ πρὸς τὰ θέλητρα τῆς καθολικῆς βλαστήσεως καὶ τῆς κυοφορίας μυριάδων πλασμάτων! — Διατί τὸ ἄσμά σου εἶναι τόσο κωτίλον, χελιδῶν; διατί τὸ πτερύγισμά σου τόσο ἀνήσυχον, τόσο ἀεικίνητον, τόσο πολυμέριμον; — Ἡ ταραχὴ αὐτῆ, ἡ αἰμυλία αὐτῆ, τὰ ἀτακτα τὰ πτερυγίσματα, τὰ ἀλλεπάλληλα τὰ μικροταξείδια, ὅλη αὐτὴ ἡ θερμὴ μέριμνα καὶ διάπυρος ἀσχολία εἶναι ἀπόδειξις ἔρωτος. Ἰδοὺ, βλέπω τὸν μικρὸν σου ἔραστῆν, ἐρχόμενον μὲ ταχύτητα ἀγαπώσης καρδίας, ἐπὶ πτερύγων τεταμένων καὶ ἀκτινοβολούντων, μελανόφθαλμον καὶ στιλπνοτρόχηλον καὶ σκιοπτέρυγα καὶ λευκόστηθον καὶ χρυσοῦρον καὶ εὐκνήμιδα· στίλβει ὀλομελής ὡσεὶ ἐξῆλθε προσφάτως ἐξ ἀμβροσίου λουτροῦ· εἶ καὶ περιπαθῆς εἶναι οὐχ ἦττον σοβαρὸς, διότι ἔρχεται ὡς κατακτητῆς, πεπειθὸς ἐκ προοιμίων περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Εὐτυχῆς ἔραστῆς τῶ ὄντι, ὅστις θὰ σὲ φιλήσῃ, χελιδῶν, ἐναερίως καὶ ἐπανελλημένως μὲ τὸ κονδυλωτὸν τοῦ ράμφους καὶ νὰ σὲ θωπεύσῃ περιπαθῶς μὲ τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων του, τὰ ὅποια θὰ ἀσχάλλωσιν ἐκ τῆς δονῆς· θὰ σοὶ λαλήσῃ περὶ τῆς καλλονῆς σου, ὅτι εἶσαι ἔρατεινὴ, πολυθέλητρος, ἀπαράμιλλος· περὶ τῆς ψυχῆς σου, ὅτι εἶσαι πιστὴ, τιμίαι, ἀφοσιωμένη, περὶ τοῦ ἔρωτός του, ὅτι θὰ σὲ ἀγαπᾷ, σὲ μόνην ἐξ ὅλης τῆς ἀπειροῦ δη-

μιουργίας· θὰ σοὶ περιγράψῃ τὸν βίον τῶν ἔραστῶν ὡς παραδείσιον καὶ τὸν θάνατον τῶν ἔραστῶν ὡς γλυκύν.

«Ἐλθε, ἀγάπη μου, θὰ σ' εἶπῃ. Θὰ σ' ὀδηγήσω ὅπου θάλλουσι τὰ δροσερώτερα φύλλα ὅπου, πίπτουσιν οἱ εὐχυμότεροι σπόροι, ὅπου ἠλιάζονται οἱ γλυκύτεροι μικροσκόληκες, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸ καθαρώτερον ρυάκιον καὶ εἰς τὸ εὐσκιώτερον φύλλωμα, γνωρίζω τοῦ εὐρίσκονται τὰ μαλακώτερα ἄχυρα διὰ στρωμνὴν ἐφ' ἧς εὐαρέστως καὶ ἀνωδύνως θὰ ἐπιώσῃς· γνωρίζω ἐπίσης νὰ κατασκευάζω φωλεὰν στερεάν, μακρὰν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν βροχῶν καὶ τῶν ἐρπετῶν φωλεὰν, εὐήλιον, κομψὴν, περιστροφον, ὅπου θὰ δυνάμεθα νὰ ἀγαπώμεθα ἀσφαλῶς καὶ εὐφροσύνης, ὅθεν θὰ βλέπωμεν τοὺς ἀστέρας μαρμαίροντας, ἐν ᾧ θὰ ἀγαπώμεθα, καὶ τὴν πρῶτην ἀκτῖνα τοῦ αὐγερινοῦ προσκαλοῦσαν ἡμᾶς νὰ παύσωμεν τοὺς ἔρωτας καὶ νὰ φροντίσωμεν περὶ τῶν τοῦ βίου, ἕως οὐ μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου θὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν τοὺς ἔρωτας ἡμῶν». Σὺ δέ, μικρὰ μου χελιδῶν, θὰ πεισθῆς ἐξ ὅλης ταύτης τῆς εὐλογητίας, διότι ἔχεις καρδίαν συμπαθῆ καὶ θέλεις νὰ πεισθῆς. Τότε δὲ ἀνευ συμβολαιογράφου, ἀνευ ἱερέως, ἀνευ δημάρχου, ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς γῆς ὡς μόνων μαρτύρων, θέλει συναρθῆ ὁ ἱερὸς δεσμὸς δύο ἀγαπωμένων καρδιῶν· θὰ ζητήσητε ἀπὸ κοινου τὴν κατάλληλον πρὸς οἰκοδομὴν τῆς φωλεᾶς θέσιν καὶ τὰ θεμέλια τοῦ νέου οἴκου θὰ τεθῶσιν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ δημιουργοῦ καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

II

Ὁρθρος εἶναι βαθὺς τῆς πρώτης τοῦ Μαῦτου καὶ οἱ ἀστέρες περὶ χυροὺς ἀκτινοβολοῦσι μετὰ ταχύτητος καὶ ὀξύτητος· ὁ οὐράνιος θόλος σαλεύεται ὅλος, ὡς ὑγρὸς πόντος, ἐφ' οὗ ἐπεχύθη στρώμα σπινθήρων φωτοβολούντων μυρίας μαρμαρυγᾶς εἰς μύρια συμπλέγματα καὶ μύρια σχήματα· ἡ σελήνη προσέκλινεν ἤδη πρὸς δυσμὰς ὡρὰ ἐκ τοῦ παννυχίου ἀγόνου δρόμου ὃν διήνυσε, λητούσα τὸν Ἐνδυμίωνα· ὁ ἔραστῆς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει πλέον· εἶναι ἀνεύρητος ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ τῇ νυκτί· ἀλλ' ὁ ἔρωτος ἐπιζῆ εἰσέτι τῆς προσφιλοῦς μορφῆς· ἡ φιλομειδῆς· ἠὲ δὲν ἐξεφάνθη εἰσέτι ὑπεράνω τοῦ Ἵμπτου· ἀλλ' ἡ νύξ μόλις βίπτει τελευταῖον ἀγριον βλέμμα ἐπὶ τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀκροτάτου σημείου καὶ ἐτοιμάζεται ὀργίλη νὰ βυθισθῆ πέραν τοῦ ὀρίζοντος· ὁ κορυθαλὸς σπεύδει ἀπ' ἀνατολῶν νὰ φέρῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Κεκρωπίας τὸ εὐαγγέλιον μῆνυμα τοῦ Μαῦτου μὲ φωνὴν αἰσθηματικὴν καὶ διάτορον.

Ἦκουσε τὴν φωνὴν ταύτην τὸ ζεῦγος τῶν χελιδῶνων καὶ ἀνετίναξεν ἐν τῷ βάθει τῆς φωλεᾶς τὰ πτερὰ, τὰ ὅποια ἀπενάρωσε παννύχιος ἔρωτος. Πόσον εἶναι γλυκεῖα ἡ θωπεία τῆς πρώτης ἀπὸ ἐρωτικῆς χειρός! Αἱ δύο χελιδόνες ἀνταλλάσσουν θωπεῖαν, ἀνταλλάσσουν ἄσμα σύντομον «θὰ μ' ἀγαπήσῃς σήμερον; — καὶ σήμερον καὶ αἰωνίως» ἔπειτα παρατηροῦσι σοβαρὰ τὰς τελευταίας σκιὰς καὶ τὰς πρώτας τῆς αὐγῆς ἀκτῖνας· δὲν διακρίνονται εἰσέτι οἱ μικροὶ μέλανες αὐτῶν ὀφθαλμοί, ἀλλ' αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἀναθρόσκουσιν ἐκ τῆς φωλεᾶς ὀλόκληροι καὶ πάλιν ἀφανίζονται· ἔπειτα ἀκούεται καὶ πάλιν σύγκρουσις πτερῶν καὶ ἐπαναλαμβάνεται πάλιν τὸ σύντομον τερέττισμα· πόσον εἶσαι τρυφερὰ — πόσον εἶσαι περιπαθῆς» καὶ τὸ ζεῦγος τῶν νεόνυμφων ἀσχολεῖται νὰ καθαρίσῃ καὶ λαμπρύνῃ τὰ πτερὰ του διὰ τοῦ ράμφους. Ἦλθε τέλος ἡ ῥοδοδάκτυλος Ἥως καὶ ὁ ἄρρη ἀποτομᾶ νὰ πετάξῃ ἔξω τῆς φωλεᾶς μέχρι τῆς ἀντικρῦ στέγης, ἀλλ' ἐπανέρχεται ταχέως· καὶ εἶτα πάλιν

ἀφίπταται ὄχι μακρὰν καὶ ἔρχεται μελωδῶν εἰς ἐπήκρον τῆς συνεινούς τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ. Εἶναι γλυκεία ἡ αὐγὴ τοῦ Μαίτου· ἡ γῆ ὑποσχάζεται ὡς ῥόδον πρὸς τὸν ἥλιον· παντοῖαι εὐωδία ἐξέρχονται ἐκ τῶν κοιλάδων καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ ζῶναι ἀναθυμιάσεων περιστέφουσι τὰ δένδρα καὶ τὰ ὄρη· ὁ οὐρανὸς ῥαντίζει ἐπὶ τὴν γῆν χρυσοῦς μαργαρίτας, καθαρῶς ὡς ἀκτίνας καὶ ἐλαφροῦς τοσοῦτον, ὥστε περικοσμοῦσιν ὡς ἀθάνατα στίγματα καὶ αὐτὰ τὰ τρυφερότερα καὶ τὰ εὐαίσθητότερα τῶν ἀνθέων· περιθερμὸς καὶ λεπτὴ ὡς αἰθήρ ἡ αὐρα μάτην προσπαθεῖ νὰ περισυναγάγῃ τὴν δρόσον τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων· διότι μετ' ὀλίγον κορέννυται ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ ὕγρου καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναρρίψῃ ἐπὶ τῆς γῆς μέρος τῆς δρόσου ἣν ἀπερόφησεν, ἀλλὰ κρατεῖ ὅλην τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τῶν χόρτων· τότε καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατείλαντος ἤδη ἡλίου διεισδύουσι διὰ τῶν φύλων καὶ τῶν σκιῶν καὶ πίνουσι ἀπλήστως τὴν δρόσον τῶν πετάλων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐκλείπει ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἡ χρυσοῦς δρόσος, νέα χρώματα καὶ νέας καλλονὰς ἐξεγείρουσι συγχρόνως αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ χνοῦ τῶν ἀνθέων· ἐντὸς δὲ τοῦ λουτροῦ τούτου τῆς εὐωδίας τῆς δρόσου καὶ τῶν ἀκτίνων, αἱ χρυσαλλίδες πάλλουσι τῆδε κἀκείσε τὰ εὐθραίστα αὐτῶν πτερὰ, ἀκρόεστοι ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς τοσοῦτον βραχείας αὐτῶν ζωῆς.

Ἄλλὰ διατί τῆς χελιδῶν γένει περισταλαμένη ἐντὸς τῆς φωλεᾶς τὴν πρώτην τοῦ Μαίτου; διατί δὲν ἐξέρχεται νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τὴν δρόσον τῆς αὐρας καὶ τὴν θαλασπῶν τοῦ ἡλίου; διότι μετὰ τὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος, ἐπιθυμῶναι τῆς μητρότητος. Ἡ χελιδὼν πρῶτον νὰ γείνη μήτηρ. Τὴν χαρμόσυνον ταύτην προίαν ἐξυπνήσεν εὐχαρὶς ὡς πάντοτε· κατὰ πρῶτον δὲν ἤσθάνθη ἄλλο τι ἢ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ὅτι ἀγαπᾶται· ἔπειτα μῶλι; ἀνέπνευσε τὸν εὖοσμον ἀέρα, ἤσθάνθη ὡσεὶ νὰ εἰσέδῃ εἰς τὰ μικρὰ τῆς σπλάγχχνα γλυκὺ τι βάρος· καὶ ὅταν ἠθέλησε νὰ πετάξῃ ὡς ἄλλοτε, εἶδεν ὅτι τὰ μικρὰ τῆς τὰ πτερὰ δὲν ὑπεβάσταζον αὐτὴν ἐπαρκῶς καὶ ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ ἐν τῇ φωλεᾷ. Ὅχι, δὲν σοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἀδυναμίαν ταύτην, χελιδῶν, ἡ αὐρα τοῦ Μαίτου, μήτε ἡ ἀκτὶς τοῦ Μαίτου, ἀλλ' ὁ ἔρωτος τοῦ ἐκπνεύσαντος μινός. Γλυκεία ἀδυναμία, ἰσρωτέρα τῆς παρθενίας, ὅσον ἡ δημιουργία ἰσρωτέρα τοῦ προϋπάρχαντος χάους! Ἡ χελιδὼν τὸ αἰσθάνεται καὶ εἶναι ὑπερήφανος ἐπ' αὐτῇ· δὲν ὀργίζεται διότι δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ· τὸ ἄντικτιον μένει χρηστὴ ἡ καρδία τῆς καὶ ἄμωμοι αἱ ὀρέξεις τῆς. Δὲν θὰ ἀναζητήσῃ πλέον ἐν τῇ φύσει καὶ ἐκτὸς ἐαυτῆς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκ τοῦ βάθους τῶν σπλάγχχων τῆς μέλλει νὰ ἐξαγάγῃ, ἔστω καὶ δι' ἐπωδύων ἀγῶνων, πᾶν ὅ,τι θὰ τέρπῃ τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι. Θὰ κομίσῃ πρὸς αὐτὴν ὕδωρ καὶ τροφήν ὁ σύντροφος ὃν ἐξελέξατο, θὰ γλυκάνῃ τοὺς πόνους τῆς τὸ ἄσμα τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς, ὅστις θὰ κἀθηται ὄχι μακρὰν, ἔξω μὲν τῆς φωλεᾶς, χάριν τοῦ ὀφειλομένου ὑπὸ τῶν ἀρρένων εἰς τὰ μυστήρια τῆς κυοφορίας σεβασμοῦ, ἀλλὰ πλησίον, πλησιαίτατα, ἵνα περιφρουρῇ συγχρόνως ἀπὸ παντὸς ἀπροόπτου τὴν κυοφοροῦσαν, καὶ δὲν θὰ ἀπέργεται εἰς ματαίας περιδιαβάσεις κατὰ τοὺς ἀγρούς ἢ τὰς ὁδοὺς, εἰμὴ μόνον πρὸς ζήτησιν τροφῆς. Τότε δὲ, ὅταν θὰ μείνῃ πρὸς στιγμὴν ἐντελῶς μόνη, μὲ τὰς βαθείας ἀλγηδῶνας τῆς, θὰ

παραγορῆται καθ' ἑαυτὴν μὲ γλυκείας ἐλπίδας εὐτοκίας· ἡ μικρὰ τῆς φαντασία θὰ βυθισθῇ εἰς τὸ μέλλον, ὅπερ δὲν θὰ κείται ἄλλως τε καὶ μακρὰν· θὰ φαντασθῇ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ τέξῃται τὸ πέμπτον ἢ τὸ ἕκτον ὥριον, τὰς περιπαθεῖς μερίμνας τῆς ἐπώσεως, τὰς διαπύρους καὶ προσεκτικὰς περιπτύξεις τῶν πτερῶν, τὴν βαθμιαίαν ζωογονίαν, ἣν θὰ ἀκροάζηται καθ' ἐκάστην ἐναργεστέραν ὑπὸ τὰ στήθη τῆς, τὴν θραῦσιν διὰ τοῦ ῥάμφους τοῦ ὠοῦ, τὴν εὐφρόσυνον ἐμφάνισιν τῆς πρώτης γυμνῆς κεφαλῆς, ἔπειτα τῆς δευτέρας, ἔπειτα τῆς τρίτης καὶ τέλος τὴν ἀγαλλίασιν τῆς θεάς ὀλοκλήρου περὶ ἑαυτὴν οἰκογενείας. Ἐπειτα ἄρχονται νέαι φροντίδες ἀτελεύτητοι καὶ γλυκύτεραι αἰ μὲν τῶν δὲ, ἡ διατροφή, ἡ περιθαλψίς, ἡ παιδαγωγία τῶν νεοσσῶν· τὰ μικρὰ θὰ ἀνταμειβῶσι πᾶσαν μητρικὴν μερίμναν πολλαπλασιῶς μὲ ἐν τερτίσμα χαριέστατον· ποία ἡδονὴ νὰ βλέπῃ τις αὐτὰ τρώγοντα, κλαδοῦντα καὶ αὐξάνοντα! Πόσον θὰ τὰ ἀγαπᾶ! καὶ πόσον τὰ μικρὰ θὰ ἀγαπᾶσι τὴν μητέρα των! θὰ τὴν περιμνεῖσι σιωπηλὰ καὶ ὑποκεκρυμμένα, ὅταν λείπῃ χάριν τροφῆς, καὶ εὐθὺς ὡς ἀκούσωσιν αὐτὴν ἐπανελθούσαν, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐν τῇ φωλεᾷ· θὰ προβάλλωσι πάντα ὄμοῦ κεφαλὴν καὶ θὰ ἀνοίξωσι τὸ τόσῳ μικρὸν αὐτῶν στόμα διὰ νὰ δεχθῶσι τὴν τροφήν, θὰ ἀναμιλλῶνται ποῖον πρῶτον καὶ πάντοτε νὰ γευθῇ· ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἦναι δικαία καὶ ἐξ ἴσου μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα τῆς πάντα· δὲν θὰ ἀγαπᾶ τὸ ἐν πλειότερον τοῦ ἄλλου· θὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον τροφήν ὁμοίαν κατὰ σειράν. Εἶναι φευκτέα ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ τὰ παράπονα τῶν τέκνων· ἀπαιτεῖται ἴση στοργή, ἴση περιθαλψίς. Καὶ ὅταν θὰ ἀρχίζωσι νὰ πτεροφυῶσι, ποία χαρὰ! καὶ ποία τῆς μητρικῆς καρδίας ἀναπτέρωσις, ὅταν θὰ δυνηθῶσι νὰ πετάξωσιν ὄχι πολὺ, μέχρι τοῦ πρώτου τοίχου κατὰ πρῶτον, ἔπειτα καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας καὶ μακρύτερον ἀκόμη, μὲ τὴν συνοδείαν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἐννοεῖται, ὅστις θὰ φροντίσῃ μήπως ἀπομακρυνθῇ ὁ νεοσσὸς καὶ ἡ ἀποκάμη καὶ πέση κατὰ γῆς, ἢ κτυπήσῃ καθ' ὃ ἀπειρος εἰσέτι, τὴν μικρὰν τοῦ κεφαλῆν εἰς τι δένδρον, ἕως οὗ καταστῶσι τέλεια πτηνά, ὅτε δὲν ἔχουσι ἀνάγκην ἐπαγρυπνήσεως. Ἄλλὰ μέχρι τῆς εὐτυχῆς ἐκείνης στιγμῆς πόσους κινδύνους δὲν διατρέχουσι τὰ μικρὰ. Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ πίπτωσιν ἐκ τῆς φωλεᾶς, ὅταν εἰσέτι εἶναι ἄπτερα καὶ τότε φρίκη! ἐὰν δὲν εἶναι πατρὸν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πεσόν ἐν τῇ φωλεᾷ. Ἡ ἄλλοτε σαῦρά τις ὀσφραϊνομένη τὸ τρυφερόν κρέας αὐτῶν ἔρπει μέχρι τῆς φωλεᾶς καὶ καταβροχθίζει αὐτὰ ἢ ἐπάρατος. Διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ὅλη ἡ μητρικὴ στοργὴ καὶ ὅλη ἡ πατρικὴ φρόνησις ὅπως ἀκινδύνως αὐξήθωσι τὰ χελιδονάκια . . .

III

Μία γυνὴ, καὶ αὐτὴ τῆς μυθολογίας ἡ θυγάτηρ τοῦ Πανδίωνος, μετεβλήθη εἰς χελιδόνα· διὰ τί πάσαι αἱ γυναῖκες νὰ μὴ ἦναι χελιδόνες καὶ πάντες οἱ οἴκοι φωλεαὶ χελιδόνων;

Κ. Ἱεροκλῆς.